

Marinela ȚEPUȘ

Eugen Ionescu în vizită la George Enescu...

Într-o toamnă dominată de scandaluri politice, de suferința și ura celor aruncați în șomaj, de amenințarea Legii unice de salarizare, făcută, parcă, în derâdere sau ca să învrăjbească toate categoriile de slujbași ai statului, de jocurile (pre)electorale... încă se mai petrec și lucruri menite să ne îmbunătățească starea de spirit. Măcar pentru câteva clipe. A început stagiunea 2009–2010 și invitațiile la premiere vin lanț. Se fac lansări de carte, se deschid expoziții de tot felul... Zilele Bucureștilor au ținut trează populația, vreme de o săptămână, invitând-o, chiar și noaptea, la teatru, la muzee, prin parcuri, pe străzi... Însă cel mai important eveniment cultural al momentului rămâne Festivalul Internațional „George Enescu” (30.VIII–26.IX). Cel puțin pentru o parte dintre locuitorii Capitalei. Sigur că locul care captează cel mai mult atenția melomanilor rămâne Ateneul Român și Piața Festivalului.

O vizită, aproape întâmplătoare, în această Piață, m-a adus în fața unui inedit spectacol de teatru. Inedit, pentru că nu era nici tocmai teatru, nici tocmai muzică, nici tocmai lectură. Am auzit rostindu-se, în prezentare, sintagma „spectacol multimedia”. Nu știu exact ce înseamnă. Poate tocmai această înlănțuire de sunete, cuvinte, rostiri, citiri... Cert este faptul că Piața era plină-ochi, cu oameni de toate vârstele, îmbrăcați impecabil și urmărind ceea ce se întâmpla pe scena din metal, cu multă atenție. Publicul era un pic mai altfel decât cel obișnuit din sălile de teatru, mai stilat, mai rigid. Doar în spate de tot se aflau și curioși, tineri care se perindau de colo-colo sau discutau despre te miri ce. Nu puteau tulbura, însă, în niciun fel,

vibrația celor din față. O imagine ciudată a unui eveniment, în definitiv, stradal. Spectacolul – ***Eu, Eugen Ionescu***, realizat de Mihai Lungeanu, pe un scenariu al Rodicăi Mandache – nu era făcut pentru o piață. Sofisticat – pe un text elitist (fragmente din mărturisirile de creație și din cele critice ale lui Eugen Ionescu), cu o distribuție prestigioasă (Alexandru Repan, Marcel Iureș, Rodica Mandache, Marius Manole), acompaniat de o muzică modernă (Irinel Anghel, Sorin Romanescu, Virgil Oprina, Andrei Kivu), cu proiecția, pe fundalul scenei, a unor emoționante imagini ale autorului (fotografii-document realizate de Sorin Radu și surprinse în „grafica subiectivă” a portretelor semnate de Dan Cioca) sau ale actorilor-interpreți – acesta s-ar fi potrivit mai mult Sălii Radio sau Teatrului Național. Așa am crezut la început. Și mi-am spus că, în următoarele zece minute, spectatorii vor pleca spre alte tentații. N-a fost așa. Au rămas până la capăt, captivați de reprezentație. Chiar și curioșii din spate s-au potolit. Impactul a fost atât de puternic, încât m-a făcut să-mi schimb opinia că publicul stradal este atras (doar) de divertisment, de circ, de proteste... Există și în afara sălilor de spectacol oameni ce pot fi atrași de evenimente culturale de elită. Depinde doar de contextul în care sunt prezentate asemenea producții, de publicitatea care li se face, de știința organizatorilor de a le da un „ambalaj” potrivit și de a se adresa spectatorilor potriviți. Și am mai plecat cu un gând pe la acest eveniment: primul pas pentru a atrage spectatorii în sălile de spectacol trebuie să fie acela de a-i întâmpina în poartă, de a-i provoca, de a le trezi curiozitatea. „Vizita” lui *Eugen Ionescu* la *George Enescu* nu a fost în zadar. Publicul meloman nu a fost vitregit de muzică... muzica fiind pregnantă în producția Teatrului Național Radiofonic, *Eu, Eugen Ionescu!*. O muzică de o factură aparte, mai mult sunete decât melodie, care se pliau perfect pe rostirea cuvintelor și pe imaginile din fundal. Însă a avut prilejul să întâlnească și câteva nume importante ale teatrului românesc. A fost provocat și a răspuns provocării. Nu acesta este, în definitiv, rostul teatrului?

